

# РЕШЕНИЕ

№ 6883

гр. София, 22.11.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в**  
публично заседание на 25.10.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Маруся Йорданова**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1027** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).  
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], Б. М. бизнес център, чрез Г. Д., в качеството на упълномощено лице, срещу Решение за отказ за поправка на ревизионен акт № П-29002920160516-100-001 от 06.10.2020 г., издаден от Г. Т. Т., К. Ю. П. и М. П. П., и трите на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ /ГДО/.  
Жалбоподателят поддържа, че с процесното решение за отказ за поправка на РА, счита че е допусната техническа грешка, като в таблицата е посочена грешна стойност на декларирания от [фирма] данък /колона № 5, ред 80 от Р. 1/. В резултат на допуснатата грешка, при анализ на таблица 1 от РА се е наложил фактически грешния извод, че между декларирания от дружеството данък и внесения такъв няма разлика. Твърди, че в годишна данъчна декларация /ГДД/ по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2007 г. е деклариран дължим данък върху социалните разходи по чл. 204, т. 2 от ЗКПО в размер на 35 797,53 лв., внесен данък в размер на 45 590,77 лв. и надвнесен данък в размер на 9 793,24 лв. Декларираните данни за данък по чл. 204, т. 2, буква „б“ са съответно: дължим данък 27 951,63 лв., внесен данък в размер на 37 097,73 лв. и надвнесен данък в размер на 9 146,10 лв. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски.  
В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез адвокат З., поддържа жалбата по изложените подробни мотиви в същата.

Ответникът по жалбата - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител – юрк. В., оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По фактите.

На основание чл. 133, ал. 3 от ДОПК, от [фирма] е подадена молба с вх. №26-4-10221 от 31.08.2020 г. за поправка на очевидна фактическа грешка в РА №29009000217/23.10.2009 г.

Във връзка с последната, от Р. Г. С., на длъжност началник на сектор „Ревизии и проверки“ в ТД на НАП ГДО, е издадена Резолюция №П-29002920160516-ОРП-001 от 23.09.2020 г., с която е възложено извършването на проверка както следва: за корпоративен данък, „данък по чл. ...“ /цит./ от ЗКПО/, „данък по чл. ...“ от ЗОДФЛ, данък върху доходите на физическите лица – свободни професии, граждански договори и др. за периодите от 01.01.2003 г. до 31.12.2007 г., данък върху добавената стойност за периодите от 01.01.2003 г. до 30.09.2008 г., вноски за държавно обществено осигуряване /ДОО/ - за осигурители, вноски за здравно осигуряване – за осигурители в универсален пенсионен фонд /УПФ/ – за осигурители и в професионален пенсионен фонд /ППФ/, вноски за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ /ГВРС/ за периодите от 01.01.2005 г. до 30.09.2008 г.

За резултатите от проверката е постановено Решение за отказ за поправка на ревизионен акт №П-29002920160516-100-001 от 06.10.2020 г., издадено от определените с резолюцията за възлагане органи по приходите. Актът е връчен по електронен път на 06.10.2020 г.

Връчено е Искане за представяне на документи и писмени обяснение от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с изх. №П-29002920160516-040-001 от 24.09.2020 г., с което са изискани документи, подробно описани на стр. 1 от решението за отказ за поправка на ревизионен акт.

С Писмо №П-29002920160516-ПРД-001-И/30.09.2020 г. са представени заверени копия на: годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92 от ЗКПО с вх. №22260219/31.03.2008 г.; платежно нареждане от 15.01.2008 г. и банково извлечение от сметката, от която са наредени сумите, отнасящи се за внесения данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО; хронология на счетоводна сметка, в която са отразени начислени социални разходи в натура и ваучери за храна за 2007 г.; счетоводна справка, която е изготвена от дружеството за целите на ревизията за 2007 г., отнасяща се за деклариран, внесен и осчетоводен разход по чл. 204, т. 2 от ЗКПО. Не е представена счетоводна справка за отразяването на РА №29009000217/ 23.10.2008 г.

След преглед на представената ГДД било установено, че дружеството е попълнило таблицата към Част VII – Данък върху разходите, в която са декларирани следните данни:

- на ред 2 от таблицата - по чл. 204, т. 2 от ЗКПО – социални разходи, предоставени в натура - общо, в т.ч.: данъчна основа в размер на 357 975,31 лв., данъчна ставка – 10 %, дължим данък - 35 797,53 лв., внесен данък - 45 590,77 лв., разлика – 9 793,24 лв.;
- на ред 2.2 от таблицата - по чл. 204, т. 2, б. „б“ - ваучери за храна, е декларирана данъчна основа - 279 516,32 лв., дължим данък - 27 951,63, внесен данък - 37 097,73 лв., разлика - 9 146,10 лв.
- на ред 2.3 от таблицата - всички останали, е декларирана данъчна основа 78 458,99

лв., дължим данък - 7 845,90 лв., внесен данък - 8 493,04 лв., разлика - 647,14 лв.

На дружеството е извършена ревизия за установяване на задължения, както за корпоративен данък, така и за други данъци по ЗКПО, обхващаща периода 2007 г. и приключила с акта, чиято поправка се иска. За резултатите ревизията е издаден Ревизионен доклад /РД/ №900217/14.08.2009 г., на стр. 115 от който са описани декларираните от дружеството в ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2007 г. данни, в т.ч. и декларирания надвнесен данък. Ревизията е приключила с постановяване на РА №[ЕГН]/23.10.2009 г., който не е обжалван в тази му част, и е влязъл в сила.

В решението за отказ за поправка на РА е посочено, че в подадената за 2007 г. ГДД дружеството е декларирало данъчна основа за данък върху разходите по чл. 204, т. 2, б. „б“ от ЗКПО - ваучери за храна в размер на 279 516,32 лв., дължим данък - 27 951,63 лв., внесен данък - 37 097,73 лв., разлика – минус 9 146,10 лв. Проверяващите органи считат, че в декларирания дължим данък в размер на 27 951,63 лв. не е включена сумата в размер на 9 146,10 лв., представляваща дължим данък за м. 12.2007 г. Отбелязано е, че това е видно от отразеното в програмен продукт /ПП/ „Система за управление на приходите“ /С./ в 2008 г., а именно, че на 15.01.2008 г. е отразено плащане на данък върху социалните разходи - вземане месечна вноска 01.12.2007 г. - 31.12.2007 г. в размер на 9 146,10 лв., вид транзакция 112002 - данък върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура.

Според органите по приходите, като се вземе предвид дължимият и внесен данък по чл. 204, т. 2, б. „б“ от ЗКПО за м. 12.2007 г., размерът на дължимия и внесен данък за 2017 г. е 37 097,73 лв. Отбелязано е, че в подкрепа на това твърдение се явява представеното от дружеството платежно нареждане от 15.01.2008 г. за платен 10% данък върху социалните разходи в размер на 9 146,10 лв., за период 01.12.2007 г. – 31.12.2007 г.

По отношение на всички останали разходи по чл. 204, т. 2 за 2007 г. е записано, че данъчната основа е в размер на 78 458,99 лв., дължимият данък е в размер на 7 845,90 лв., внесеният е в размер на 8 493,04 лв. и е налице надвнесен данък в размер на 647,14 лв., който е прихванат с А. №801103/30.04.2008 г. На стр. 2 от А. е било установено, че за 2007 г. е деклариран надвнесен данък върху социалните разходи по чл. 204 от ЗКПО в размер на 647,14 лв. На стр. 3 от същия акт в частта „ПРИХВАЩАМ“ също е прихваната само и единствено сумата от 647,14 лв. Във връзка с изложеното е формиран извод, че взети сборно двете суми - 37 097,73 лв. /общата сума на дължим данък от ваучери/ и 7 845,90 лв. /общата сума на дължим данък от всички останали по чл. 204 от ЗКПО/ е равна на 44 943,63 лв. и именно тази сума е намерила отражение в Таблица 1, ред 80 от РА №[ЕГН]/23.10.2009 г.

Ревизиращият екип е анализирал представените при проверката счетоводни документи и справки. Било установено, че представената хронология на счетоводна сметка за социални разходи включва счетоводна сметка 609, в която е отразена сумата в размер на 43 688,47 лв., счетоводна сметка 618, в която е отразена сума в размер на 270 117,52 лв. и сметка 616, в която е отразена сума в размер на 44 169,14 лв., или общо – 357 975,13 лв. Именно тази сума е посочена като данъчна основа на социалните разходи, предоставени в натура в ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2007 г. Ревизиращите са установили разминаване в сумата, посочена като данъчна основа в ГДД за 2007 г. в частта за ваучери за храна - 279 516,32 лв., и отразената в сметка 618 сума от 270 117,52 лв. Посочено е, че в счетоводната справка, която е изготвена от дружеството за целите на ревизията за 2007 г., отнасяща се за деклариран, внесен и

осчетоводен разход по чл. 204, т. 2 от ЗКПО /отразено изрично в кол. 4 - сч. сметка, по която са осчетоводени 616 и 618/, данъчната основа е 314 286,66 лв. и е различна от посочената данъчна основа в ГДД за 2007 г.

Във връзка с установеното, ревизиращите са достигнали до извода, че в случая не са налице основания за поправка на „очевидна фактическа грешка“, тъй като в Таблица I, ред 80, колони 4 и 7 не следва да бъде променяна сумата от 44 943,63 лв. Посочено е, че колона 10 следва да остане с нулева стойност, а в колона 11 не следва да има надвнесен данък.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства, както и представените в с.з. от страните допълнителни такива. Допуснатата, изслушана и приета е съдебно-счетоводна експертиза във връзка с установяване на релевантни обстоятелства към данъчното облагане на ревизираното лице, и по – конкретно какъв е размера на начисления в счетоводството на дружеството данък, на декларираният такъв, на платения данък по чл. 204, т.2 ЗКПО за 2007 г. Както и какъв е размерът на посоченият като начислена сума от ревизираното лице (дължима) /колона № 5/ и размерът на задължението /колона № 4/ по отношение на задължението по чл. 204, т.2 от ЗКПО за 2007 г. (ред № 80) в издадения на [фирма] РА № 29009000217/23.10.2009 г. направено ли е преобразуване или корекция на декларирания от [фирма] данък по чл. 204, т.2 от ЗКПО за 2007г. в подадената годишна данъчна декларация по чл. 51 от ЗКПО за 2007г. и ако да, на какво основание. Съдът кредитира ССЕ доколкото отговаря на поставените задачи, като отчита обстоятелството, че експертът посочва изчисления, които са безспорни по делото. Вещото лице е посочило, че размерът на декларираният от [фирма] данък по чл. 204, т.2 от ЗКПО за 2007г. е общо - 35 797.53лв., в т.ч: За ваучери за храна – 27 951.63лв., а за всички останали соц. Разходи -7 845.90лв. Размерът на платения от [фирма] данък по чл. 204, т.2 от ЗКПО за 2007г е 45590.77лв., а в РА размерът на начислена сума от ревизираното лице /к. 5/ по отношение на задължението по чл. 204, т.2 от ЗКПО за 2007г. /ред 80/ - 44 943.63лв., съответно размер на задължението /к.4, ред 80/ - 44 943.63лв.

Единственият различен отговор в експертизата е, че не е направено преобразуване в процесния РА и РД корекция на декларирания от [фирма] данък по чл. 204, т.2 от ЗКПО за 2007 г. в подадената годишна данъчна декларация по чл. 51 от ЗКПО за 2007 г., но съдът не кредитира ССЕ в тази част, като по надолу в решението ще се произнесе по този въпрос.

По приложимото право.

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на РА, доколкото се установи, че решение № 1888 от 14.12.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП е връчено по електронен път на жалбоподателя на 04.11.2019 г., а жалбата до съда е постъпила чрез органа на 22.12.2020 г.

Жалбата е в съответствие с изискванията за форма и реквизити, подадена е след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство. Поради изложените съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В Данъчно-осигурителният процесуален кодекс (ДОПК) е разписана разпоредба,

която каса очевидната фактическа грешка - чл. 133, ал. 3 от кодекса. Съгласно последната "Органът по приходите може по своя инициатива или по молба на заинтересованото лице да поправи очевидна фактическа грешка в ревизионния акт. В този случай се издава ревизионен акт, без да са необходими заповед за възлагане на ревизия и ревизионен доклад. Ревизионният акт за поправката се обжалва едновременно с поправения ревизионен акт или самостоятелно."

Според чл. 155, ал. 9 на кодекса: "Относно решението се прилага съответно чл. 133, ал. 3."

Друга изрична разпоредба липсва, поради което, всички поправки на очевидни фактически грешки, извършвани в производствата по ДОПК, и касаещи издадени актове от органи по приходите, имат за правно основание разпоредбата на чл. 133, ал. 3 ДОПК.

Очевидната фактическа грешка е всяко несъответствие между формираната действителна воля на решаващия в дадено производство орган и нейното външно изразяване в писмения текст на административния акт/решението. Самото поправяне на грешката не се явява изменение на първоначалната воля на решаващия орган предвид същността на допуснатия порок. Поради това, поправката на явната фактическа грешка не представлява нарушение на принципа, че административният орган не може да променя или изменя вече постановен акт по собствен почин. Чрез нея само се премахва несъответствието между волята на компетентната да разгледа спора инстанция и нейния външен израз. Производството по отстраняване на явна фактическа грешка дава възможност да се отстрани порокът от самия орган (административен или съдебен), което е в съответствие с принципа на бързина и процесуална икономия, присъщи на административния процес във всичките му фази. Напълно възможно и житейски срещано е компетентният орган да формира воля за решаване на случая в мотивите на издавания акт, но в неговата диспозитивна / разпоредителна част да изрази друго, а не това, за което е изложил изрични, ясни и изчерпателни мотиви и съображения. Във всички тези случаи е налице очевидно разминаване между формираната воля за разглеждането и решаването на случая, и нейното крайно обективиране в разпоредителната част на акта - органът е пояснил как следва да се реши случаят, но е постановил нещо различно от това, което е решил. Ето в тези случаи, му е предоставена изричната възможност сам да изправи допуснатата грешка и несъответствие, така че да се получи единен акт откъм формирана воля и нейното крайно изразяване.

Поправката на ОФГ се различава от забраната издателят на постановен акт сам да го изменя по това, че поправката на ОФГ само отстранява явно несъответствие между съдържанието на волята и нейното изразяване.

Макар и разпоредбата на чл. 133, ал. 3 от ДОПК да е единствена по съдържанието си, в нея се дава уредба на целия институт на очевидната фактическа грешка - кои актове могат да бъдат "поправяни", с какъв акт става самата поправка на ОФГ, по чия инициатива и кой административен орган разполага с материалната компетентност да извърши поправката, каква е процедурата за поправка на ОФГ и пътят за обжалване на издадения акт. Според съдържанието на чл. 133, ал. 3 от ДОПК, това могат да бъдат само ревизионните актове.

Разпоредбата на чл.155, ал. 9 ДОПК - касае решенията, постановявани от директорите на дирекции ОДОП, тя е препращаща по своето съдържание норма и позволява да бъдат извършвани поправки на ОФГ на актовете, с които приключва производството

по административно обжалване на РА. Законодателното решение е съвсем логично - решенията на директорите на дирекции ОДОП, по своето естество и правна природа, решават спор за законосъобразността на РА, и в този смисъл, като краен акт, те заместват ревизионните актове - и като мотиви, и като диспозитив. След като е постановено такова решение, то практически замества постановения преди това РА. Поради това е съвсем логично да се предвиди правна възможност за извършване поправки на ОФГ и в решенията, постановявани от решаващия орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, когато е сезиран със спор за законосъобразност на РА.

Следователно други актове, извън посочените - РА и решения, постановявани от директорите на дирекции ОДОП, не подлежат на поправки, ако в тях са допуснати ОФГ. За коректност на изложението, може да се добави, че поправка на ОФГ на редица други актове, издавани по реда и в производствата по ДОПК, не може да бъде извършвана и поради тяхната специфика. В редица случаи естеството на акта е такова, че каквато и да било промяна в него би представлявала изменение, а не отстраняване на технически пропуск, което изменение на акт, след като вече е бил постановен и без да е обжалван, е правно забранено. Във връзка с посоченото ДОПК допуска поправка на ОФГ да се извърши само на РА и решение по чл. 155 ДОПК в производството по административно обжалване на РА.

Когато се извършва поправка на ОФГ на РА, то актът, с който се извършва поправката, се нарича акт за поправка на ревизионен акт. Това, което е важно за акта за поправка, е с него действително да се отстранява допуснатото несъответствие между формираната воля на решаващия орган и нейното крайно оформяне. По никакъв начин не бива актът за поправка да посяга на стабилитета на вече издадения РА и да въвежда каквито и да било корекции в неговото съдържание, извън отстраняването на ОФГ. В противен случай, актът за поправка би бил незаконосъобразен. Съгласно кодекса, актът за поправка е неразделна част от съдържанието на първоначално издадения РА. Друго не може и да бъде, след като актът за поправка само отстранява ОФГ и не изменя съдържанието на първоначалния акт. Също така, актът за поправка може да бъде обжалван заедно с акта, който поправя - т.е. с първоначалния такъв, в чието съдържание е допусната грешката. Ако актът за поправка е издаден след срока за обжалване на РА, то жалба може да се подаде в нов 14-дневен срок от връчването на акта за поправка, но само за това съдържание на първоначалния РА, което е поправено откъм ОФГ. Тоест, ако адресатът на РА не го е оспорил в дадения му от закона 14-дневен преклузивен срок, не е допустимо след издаване на акт за поправка на ОФГ да обжалва първоначалния РА в неговата цялост. Правото му на жалба може да бъде упражнено само относно тази част на РА, за която е издаден актът за поправка на ОФГ. В настоящия случай няма пречка, както и правилно е сторено от страна на жалбоподателя, да обжалва решението за отказ на поправка на РА.

На следващо място, както е посочено в съдържанието на чл. 133, ал. 3 от ДОПК, инициативата може да принадлежи, както на лицето, което е

адресат на акта, така и да бъде направена по служебен път - т.е. по собствен почин на административния орган.

Първата хипотеза касае случаи, в които адресатът на акта установява наличие на допусната ОФГ и подава писмена молба до съответния орган, компетентен да я отстрани. Няма изрични законови изисквания какво да е съдържанието на молбата - важното е от нея органът да добие ясна представа за кой акт тя се касае и какво според молителя и адресата на акта е сгрешено в съдържанието на акта.

Другата хипотеза касае случаите, в които органът - издател на акта, сам е установил, че е допуснал ОФГ, без да е бил сезиран от други лица, в която всъщност хипотеза е настоящия казус. В този случай кодексът допуска той сам да поправи допуснатата грешка.

С такава компетентност като условие за валидност на издадения административен акт за поправка, разполага само органът, който е постановил първоначалният акт.

Ако се касае за поправка на ОФГ на РА - то това може да бъде само издателят на РА, който подлежи на поправяне.

Ако се касае за поправка на решение по чл. 155 от ДОПК - то това може да бъде само директорът на съответната дирекция ОДОП, издал поправяното решение.

В обобщение, изложеното показва, че поправка на ОФГ е нормативно допустима за РА и решение на директора на дирекция ОДОП, по инициатива на лицето или по собствен почин на органа; за поправката се издава съответно акт за поправка на РА или решение по чл. 155, ал. 9 от ДОПК, и единствено компетентен да я извърши е самият издател на поправяния акт. Най-важното при поправка на ОФГ, е да не се посегне на стабилитета на вече издадения акт, като се допусне поправка в такава негова част, която всъщност не страда от ОФГ - подобна "корекция" е абсолютно забранена от правото и закона. В конкретния случай, в РД на стр. 115 е посочено, че „Съгласно подадена годишна данъчна декларация по чл. 51 от ЗКПО с вх. №2226-219/31.03.2008 г. за 2007 г. задълженото лице е декларирало данъчна основа за данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО в размер на 357 975,31 лв. и данък за внасяне в размер на 35 797,53 лв. Посоченият като надвнесен данък е по ГД на Е. П. за 2007 г. за соц. разходи в размер на 647,14 и е прихванат с А. №801103/30.04.2008 г. Съгласно подадената годишна данъчна декларация по чл. 51, ал. 1 от ЗКПО с вх. №2226-217/31.03.2008 г. за 2007 г. задълженото лице е декларирало данъчна основа за данък по чл. 204, т. 2 буква „б“ ваучери за храна от ЗКПО в размер 9 146,10 лв., посочени като надвнесени дружеството е внесло с платежно нареждане сумата на 15.01.2008 г.“ След преглед на Ревизионният акт, съдът установи, че не се съдържат установявания, касаещи декларирания, дължим и внесен данък върху социалните разходи. Видно от стр. 6 от

акта се посочва „с настоящия Ревизионен акт не са констатирани суми за прихващане или възстановяване“. Установената сума за внасяне в размер на 549 717,71 лв. ще бъде прихваната с РА от 23.10.2009 г.

В таблица I на ревизионния акт на ред 80 като установена при ревизията, декларирана и внесена сума на данъка върху социалните разходи е в размер на 44 943,63 лв.

В този смисъл съдът споделя, че правилно е посочено, че сумата в размер на 9 146,10 лв. сума е декларирана от лицето като надвнесена, както и правилно е констатирано, че същата е внесена с платежно нареждане от 15.01.2008 г. Никъде, обаче не се съдържа извод, че се прави предложение за установяване на задължения, нито изрично признание, че сумата от 9 146,10 лв. е внесена неоснователно, представлява надвнесена сума и подлежи на възстановяване. В табличната част на ревизионния доклад като установен при ревизията данък, деклариран и внесен е посочена сумата от 44 943,63 лв., т. е. липсва изрично посочване, че тази сума следва да се възстанови.

Видно от РА липсват мотиви, от които да е видно, че на лицето се следва възстановяване на надвнесена сума в размер на 9 146,10 лв. В разпоредителната част на ред 80 от Таблица I е посочен размер на внесения данък 44 943,63 лв., която представлява сбора на внесения данък върху разходите за ваучери за храна в размер на 37 097,73 лв. /съгласно ГДД/ и този за други социални разходи в размер на 8 493,04 лв. /съгласно ГДД/, намален с размера на прихванатия с А. надвнесен данък в размер на 647,14 лв.  $37\ 097,73 - 8\ 493,04 = 45\ 590,77$ ;  $45\ 590,77 - 647,14 = 44\ 942,63$ /. Същата сума е посочена и в колона 5 като установено в резултат на ревизията задължение, като е формирана по аналогичен начин: прието е, че дължимият данък върху разходите за ваучери за храна е в размер на 37 097,73 лв. и към него е добавена сумата на дължимия данък за други разходи в размер на 7 845,90 лв. /като внесения е 8 493,04 лв./. Единствено е посочена като надвнесен данък сумата в размер на 647,14 лв., за която е бил издаден акт за прихващане. Във връзка с гореизложеното съдът споделя изводите на решаващия орган, че в случая не се каса за поправка на ОФГ, тъй като не е е налице несъответствие между формираната от органа по приходите воля и нейния израз в таблица I на ревизионния акт. Това е така, защото в действителност никъде не е посочено, че сумата в размер на 9 146,10 лв. е надвнесена, поради което не е и взета изобщо в предвид при посочване на установеното с ревизионния акт задължение. По изложените съображения съдът счита, че Решение за отказ за поправка на РА № П-29002920160516-100-001 от 06.10.2020 е правилно и законосъобразно, а жалбата, като неоснователна, следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора на ответника се дължат разноски, които



съобразно материалния интерес в производството по оспорване на процесното решение следва да се определят до сумата от 959,41 лв. Във връзка с гореизложеното, Административен съд София град, III отделение, 7 –ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], Б. М. бизнес център, чрез Г. Д., в качеството на упълномощено лице, срещу Решение за отказ за поправка на ревизионен акт № П-29002920160516-100-001 от 06.10.2020 г., издаден от орган по приходите като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция за приходите сумата от 959,41 лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: